

NO-HAPPY, o la tregèdia del desig

Adaptació de *Dies felïços*
de Samuel Beckett

de David Torres
amb
Marta Sofia Gallego i David Torres

Gènesi

Del fang va aparéixer el primer home i d'una de les seues costelles la primera dona. Tot era idíl·lic fins que es van deixar temptar pel pecat. Estimar no sembla suficient per a deslliurar-se de l'eterna condemna i si no, preguntem a Paolo i Francesca, presoners entre flames en l'infern de Dante. Beckett en els '60 dona continuïtat a la tragèdia humana amb Winnie i Willie, una altra parella d'antiherois víctimes de l'amor passional. La peça és una joia del teatre del segle XX i hui la farem brillar.

“El travestí diu a la societat: sé que em preneu per un traïdor, per un pària, però jo sé qui jo sóc i sé que sóc el futur.” Olivier Py

NO-HAPPY és una adaptació de Dies Feliços, amb personatges que transgredeixen el gènere en totes les seues possibilitats.

Ens inspirem de múltiples artistes militants transgressors del binarisme i de l'univers que Dante va crear amb l'infern de la Divina Comèdia. Els elements que donen forma a la proposició escènica són el text de Beckett, els quadres escènics gestuals, la creació escenogràfica i la composició sonora: composta d'una partitura musical, arxius d'àudio i recreació de paisatges sonors.

NO-HAPPY és una creació multidisciplinària dirigida a públic adult. **Un crit que respon a tota imposició que limita la nostra llibertat. Una oda a l'amor, a l'amor que dóna ales, al qual pot alliberar-nos del sofriment etern.**

NO-HAPPY - Dies felïços **2023 - 1961**

Escoltant a Madeleine Renaud en una entrevista on parlava de Dies felïços, la vaig sentir dir:

“No crec haver llegit mai una obra que sàpia analitzar tan bé totes les sensacions d’una dona: del seu cor, de la seua pell, del seu esperit, de les seues inseguretats, de les seues febleses i de la seua força.”

Vaig pensar que era una curiosa declaració, perquè jo mateix podria fer-la sent un home. En quin grau Winnie, gran personatge teatral, reflecteix a l’ésser humà més enllà del gènere?

Winnie et Willie seran dos travestis que utilitzen el text de Beckett per no-encaixar en la mascarada social. Juegue amb la dramàtúrgia per ressaltar els mecanismes de desig que s’activen entre els personatges. Aquest material dramàtic em serveix per a reflectir la petitesa humana davant la tasca de trobar sentit al fet d’haver nascut.

L’estructura del text em permet desenvolupar la dramàtúrgia a partir de tres pilars temàtics: **el concepte de llibertat, d’amor i la capacitat d’adaptació enfront del canvi.**

A l’inici de la peça veiem a Winnie despertar-se enmig d’un paisatge mancat de vida i presonera en ell soterrada en un monticle de terra. Malgrat aquesta situació, ella obri els ulls i anuncia *“un altre dia diví”*. Ella òbvia la situació real, construeix el seu dia amb ella. I és aquest principi de negació de la realitat el que li permet fregar la felicitat. Connecte amb ella en la meua pròpia lluita

diària, que és **la lluita de tot ser per continuar vivint malgrat l'absència de llibertat en la nostra societat**. Perquè el seu monticle, podria ser la materialització de tota imposició sistèmica que m'impossibilita l'execució d'una acció lliure.

Winnie no està sola, habita amb Willie aquest paratge. Encara que Willie la tracta amb una clara indiferència, ell representa per a ella l'objecte estimat. El procés que ens du hui a l'aïllament social el relacionem amb la incapacitat de gestionar el concepte amorós. Per a Winnie el diàleg amorós consisteix en sentir la presència de l'altre i això li és prou gratificant, perquè li permet continuar sentint-se viva, però buida al mateix. Aquesta contradicció dóna forma hui al verb estimar en No-Happy.

Al segon acte Winnie ja no està soterrada fins a la cintura sinó fins al coll. Això li impossibilita l'acció física reduint la mobilitat a l'articulació facial. En cap moment l'hem vista evitar la catàstrofe, ni fer res per a escapar del seu tancament. La seua immobilitat conscient i voluntària em permet qüestionar la nostra hui. **Quin estrany procés ens porta a no evitar la nostra pròpia catàstrofe?**

Què ocurreria si la nostra Winnie no acceptara la seua realitat i intentara eixir del seu forat?

Donar forma

En el nostre dia a dia juguem amb tota una sèrie de codis que parlen del nostre gènere. Transgredir l'estipulat i apropiar-se de codis del sexe oposat continua sent un acte de rebel·lió. **Transvestir-se és no ser completament alguna cosa en concret, sinó quedar-se sempre al marge.** Beckett dibuixa a Winnie, com una senyora l'atractiu físic de la qual està en deterioració i en els seus propis muntatges va marcar una composició no realista carregada d'un fort impacte visual. El que alguns diuen trastorn de gènere serà per a la nostra Winnie la connexió directa amb el personatge d'origen. El transformisme porta a l'extrem els codis estètics femenins o masculins, fregant el fantàstic amb una forta estilització de l'acció. Jo m'inspire en aquest moviment per a donar forma als personatges. **Winnie i Willie seran home i dona, sent al mateix temps una cosa i l'altra.**

Beckett dota al diàleg d'una estructura precisa en termes d'acció. Aquest material que l'autor dona és respectat en la seua essència. Winnie i Willie es troben presoners d'aquestes accions rutinaries i les executen religiosament amb l'esperança de fregar la norma en les dinàmiques de l'amor.

La meua adaptació incideix en **el text original amb quadres gestuals compostos per diferents graus d'estilització de l'acció física servint-me de codis propis del teatre corporal i de la dansa contemporània.** Aquests quadres em serveixen per a representar la feblesa d'aquest dos no-enamorats en una obscura lluita per sentir-se desitjats. Diferents signes presents en el text ens porten a situar a Winnie en el mateix infern. Beckett ens afronta a un món en el qual, aparentment, Déu ha oblidat a les seues criatures. És a dir on només pot existir l'espera fins i tot sabent que serà inútil. Aborde aquesta indigesta situació ressaltant el seu caràcter còmic. Riem per un mecanisme de defensa. Proposem defensar-nos d'aquesta divina condemna rient-nos de nosaltres mateixos, **rient-nos amb el travestí.**

Aquest material em porta a **construir amb l'ajuda dels creadors d'escenografia, de llums i ambientació sonora, un infern a mig camí d'un paisatge desèrtic i una incineradora de residus urbans amb un ritme marcat per una composició de música electrònica.** Malgrat la lluita que empren al segon acte per evitar la catàstrofe, Winnie serà devorada per la muntanya de residus derivats del petroli. Amb tot això he modelat la peça concentrant-me en el seu ritme, en la seua intensitat poètica i en el seu costat còmic per a representar el patetisme del drama humà.

El travestí està present en la història de l'art perquè el rol de l'art és de dir la veritat. El travestí diu la veritat més fonamental que és que morirem; que som xicotets actors sobre l'escenari durant un xicotet moment i que la resta no serveix per a res.

Olivier Py

Winnie

David Torres

Willie

Marta Sofía Gallego

David Torres

Format en el sistema de les Accions Físiques de K. Stanislavsky per Pablo Corral a l'Estudi Dramàtic, David completa la seva formació en dues escoles internacionals de teatre corporal, MOVEO a Barcelona i l'Atelier de Belleville d'Ivan Bacciochi a París, d'on surt amb el diploma d'Intèrpret i Pedagog Mim Corporal en 2012. Completa la seva formació amb altres tècniques com la dansa clàssica i contemporània, l'art de la marioneta i la manipulació d'objectes, el ioga i l'acrobàcia.

Des de 2014, explora la creació escènica sota diferents angles: direcció, interpretació, dramaturgia.

En 2014 crea *Piedras en los Bolsillos*, adaptació d'un text de Marie Jones, amb el qual va de gira entre París, Mèxic i Barcelona.

En 2015 crea la seva companyia La Maison en Papier, amb la qual realitza la seva primera creació com a director amb *The Nature and Purpose of the Universe*, un text de Christopher Durang.

Amb la seva pròpia companyia actua en *L'Asticot*, peça de Pascale Caemerbeke que ell mateix dirigeix.

Actua i codirigeix *Esperpento*, adaptació lliure de *Lucas de Bohemia* de Valle-Inclán, amb la companyia Sala Negra.

Instal·lat a València, posa en escena i interpreta *NO-HAPPY o la tragèdia del desig*. Resident al Teatro Círculo, crea i dirigeix *Papa fou un superheroi* amb Domingo Chinchilla.

Fitxa artística

Creació i direcció:
David Torres

Interpretació:
Marta Sofía Gallego i David Torres

Composició musical:
Laurent Peyrat

Disseny d'il·luminació:
Iván Arbildua

Tècnic en funció:
Iván Arbildua

Escenografia:
Lidia Meneghini

Vestuari:
Cristina Perez

Maquillatge i caracterització:
Nacho Sanz

David Torres

622.31.64.89

torresperezdavidush@gmail.com

La técnica tiene el valor de desaparecer cuando se la domina y rema hacia la consecución del espectáculo. Esa técnica está, subyace, se respira el trabajo que ha habido durante el proceso de montaje, pero no a través de un preciosismo insulso, sino en el camino limpio mediante el cual la audiencia ata los cabos propuestos.

David Torres ha apostado todo su dinero a un número en esta adaptación de Días felices el diecisiete, por decir alguno, y el croupier ha cantado: «diecisiete, negro, impar y falta». Solo resta retirar las fichas de la mesa y recoger los aplausos del público.

NO HAPPY O LA TRAGEDIA DEL DESEO: apuestas de altos riesgos.

Por Tiago P. Barrachina

TEATROMagazine

**NAU
IVA
NOW**

